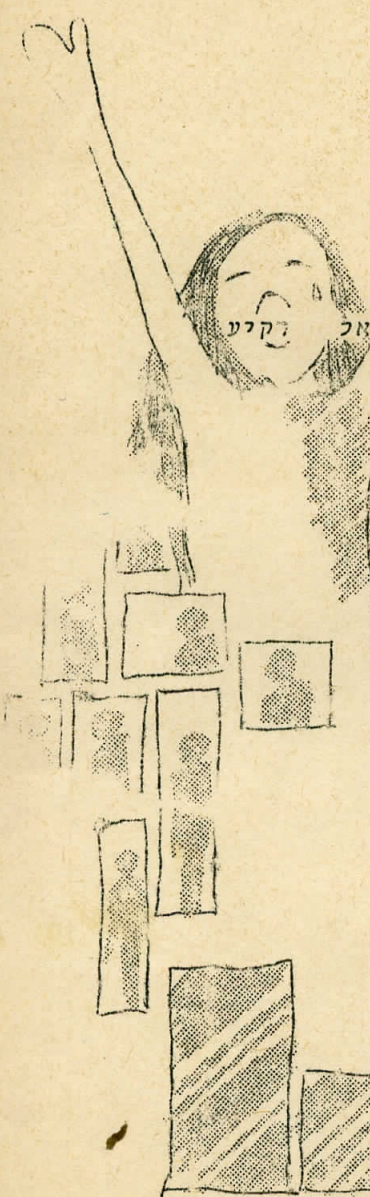

דברי הכפר

עמא

כמו טחנת-רוח ישנה,
תמיד שתי ידיים מורמות לצעוק
ושתיים מורדות להכיץ פרוסות.

עיניה נקיות ומצוחצחות
כמו ערב פסח.

בלילה תשים אנו כל המכתובים
והצילומים זה לצד זה,

כדי למדוד בהם
אורך אצבע האלהים.

עוזבי אש'ח

מס' 776

ג' באב תשמ"ב

23 ביולי 1982

כפר-הנשיא

אתה נאמא?

* ביום ר' נערכה מסיבת סיום לבני י"ב. כל בן קבל שי של ספר מהקיבוץ ואילו הם תרמו לנו בהופעה קצרה שניתנה ברמה תרבותית מאוד גבוהה, מלאת תוכן והבעה אישית המון ריקודים ומוסיקה והנחיה מעולה.
רק השיר שאביגיל הקריאה והפנטומימה של אלינור הורידו את הרמה הכללית.

אם החברים יצאו מחדר האוכל שותקים וקצת חוררים, זה רק בגלל החוריה האמנותית המהממת.
ובכל זאת, כל טוב לכם בני והנות הי"ב, הצלחה בכל אשר תפנו והנאה בכל אשר תפעלו.

* חבלה ארעה השבוע ב-12 יחידות (הפרויקט החדש). באמצע היום נשמע קול פיצוץ אדיר. ההשערה הראשונה היתה שנתגלה מאגר גז תת קרקעי, אך לאחר מכן התברר שחברת הגז עסקה בהלחמה, ולא שמה לב שיש נזילת גז.

* ועוד בעניני דירות. יצחק עזר פתח משרד לנכסי דלא-ניידי ומוכן כבר היום לתווך בין שלוש דירות: הדירה שעוברת שיפוף, הדירה שקבל כדי לעבור בעת השיפוף והדירה של שלומית, שם הוא גר עם נגה וניצן (וגם בטי), בעת שהרי ושלומית בחופש.
עקב הרצפה הטופוגרפית בדירה הזמנית היא משמשת רק לאכסון, אך כולנו משתתפים בתקוותם של משפ' עזר שעד החתונה של יואב הכל יסתדר וישופץ.

* ותיק כלבי הקיבוץ, הלא הוא פצפון פרלסון נפטר השבוע בשיבה טובה בגיל 15 כלומר, כאילו היה בן 105, (כל שנת כלב היא 7 שנות אדם). מברק תנחומים מיוחד נשלח ע"י משה הכלבי. ועתה נותרו רק 43 כלבים בכפר הנשיא. פחות מ'אין'...

* שמעתי מירחנן ששמע מאדו: סנוניות ראשונות של אפנת הטופלס (בלי החלק העליון) נראו בחופי הארץ. כולנו תקוה שמימדי האפנה יתפשטו גם צפונה ויש כאלה שטוענים שזה טוב לעידוד תפיסת הדירה בנתניה.

* יש לנו במשק ספרית מתנדבת מאוסטרליה בשם טרייס. מאחר וכל הבנות יצאו מאוד מרוצות, גם הבעלים נגשו לנסות, ושוב יצאו הנשים מרוצות ממראה יקיריהן.
מי שלא יודע במה מדובר, יכול לחעיף מבט בג'קי ובג'ור'.

* מי שעובר בדלפק ומטפטפות עליו טיפות-מים וגם ישר לתוך הטוסט, אז תדעו שזה בגלל צינון האויר. כנראה יותר מדי חברים שלא יודעים מה הם עושים, מתעסקים במתקן וכך נוצרות התקלות.

* מיכל לוי זכתה בפרס נור-אריה מטעם משרד החינוך על עבודת הגמר שכתבה בתחום המוסיקה. מיכל, בהדרכתו של מקס מדר (מכירים אותו?), כתבה עבודה על "חליל הקסם" של מוצארט.

* כנראה שלא תהיה שביתה במפעל. העניינים סודרו במגעים בין ועד העובדים והנהלת המפעל וההרמוניה חזרה לקדמותה.
מחלקת הברזים מודיעה שעל-אף המצב הקשה בפיטינגים, קדים אצלה שגשוג זמני.

** למרות שלושה ילדים כמעט נסחפו לכנרת, חזרה כתת שבולת בשלום מטיול לירדן ביום ג' ומסרה שהיה כיף.

.../...

* כה ז' (בוגרי ארבל) יצאו ביום ד' למחנה חומה ומגדל בכפר החרוץ יחד עם דותם רפז פרנק.

* מערכת כל סוטה נעתרה למסור לי ש:

- יופי גמר מילואים.
- למשה גרשמן נולד בן.
- אמיר נכנס לאינסטלציה.
- לידיעת כל החברים של יגאל ניימרק: יגאל נפנס לנגריה אחרי קרבות עזים עם ברוך.
- (ג'ו ריפקינד בחופש).
- דודי חזר ממילואים.
- אד יצא ל-40 יום.
- דוד דיבון חזר מחו"ל.

(המשך בשבוע הבא בכל סוטה).

* שרית וולפיץ הגיעה מהנכר לחופשת מולדת בת חודש. ברוכה הבאה.

* ג'ו סינה שוב בבית מחכה לניתוח נוסף. בהצלחה ושיהיה בסדר.

* רקפת הדד מתגייסת בשבוע הבא. בהצלחה.

* כתת ירדן עדיין מחפשת בקדחתנות מנחה לחתונה של רפז והם כרגע שוקלים לבקש טובה מרפז אם באופן חד פעמי הוא מוכן להנחות חתונה נוספת.

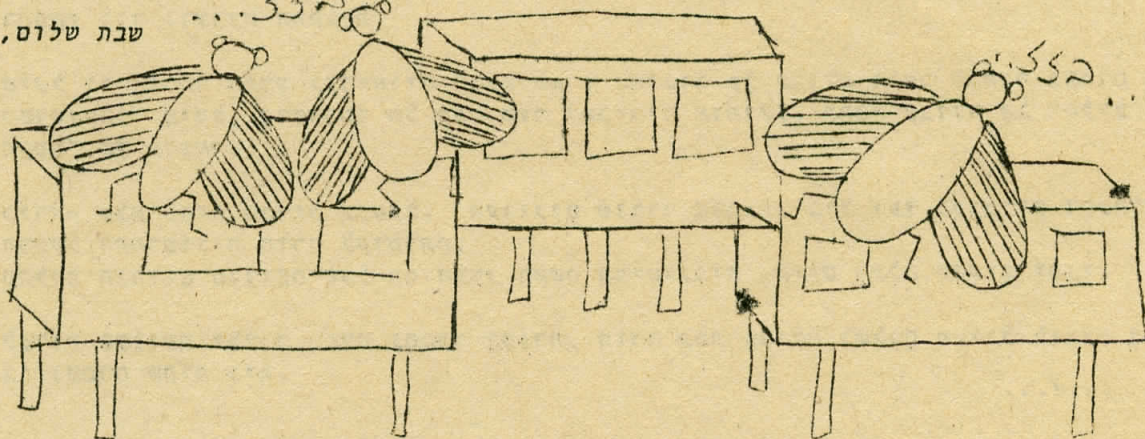
* ג'וני פרנק שוחרר ממילואים ואת הזקן הוא ישאיר עד לאחר שיעשה אתו סינוב בבית הספר.

* זבובים, זבובים, זבובים, אפשר להשתגע. מי שסובל משלשולים, שינסה להנהלך עם מחבט ביד.

* חוגי הטניס פועלים במרץ בהדרכתם של אריק, לך, ונורמן.

* ואחרון אחרון חביב - ברוך שובך רוני גוטר שבא לבלות את סוף השבוע בבית.

שבת שלום,
צילה.

מזכרת

י מ י ה ו ל ד ת
* ** ** ** **

29.7 צביקה קורנבליט

סוזן שוויץ

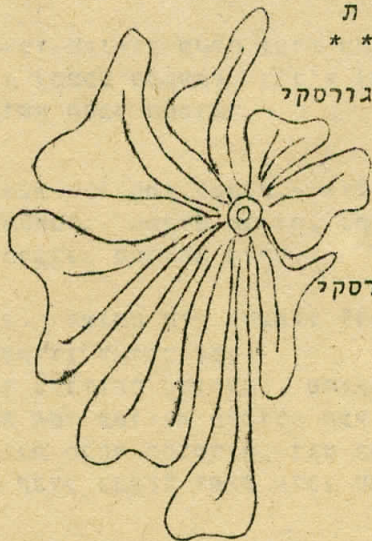
אורלי ארנולד

ליאת גולדברג

30.7 עמוס ניצן

31.7 אודי וגנר

מרב עמר

י מ י ה ו ל ד ת
* ** ** ** **

25.7 ליאורה מנדז'יגורסקי

אלדד קולינס

ג'ויס אב

26.7 ריטה מנדז'יגורסקי

גיל קולינס

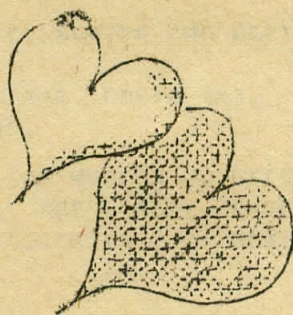
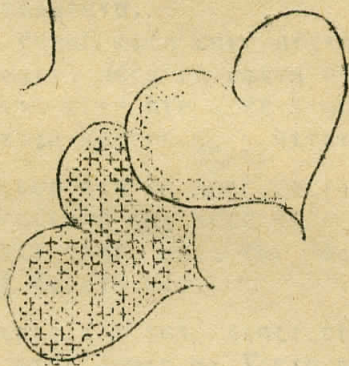
27.7 חנה מעין

28.7 יעל נמנוב

י ו ם נ י ש ר א י ן
**** **

29.7 רותי ודוני ברק

30.7 חוה ואמיל פרנק

אנו רוצים להודות למשפחת פיינברג (ההורים של קרול בילגורי),
עבור התרומה לספרייה.

מערכת: אריק, עדנה, צילה, צביה.

הדפסה: ציונה

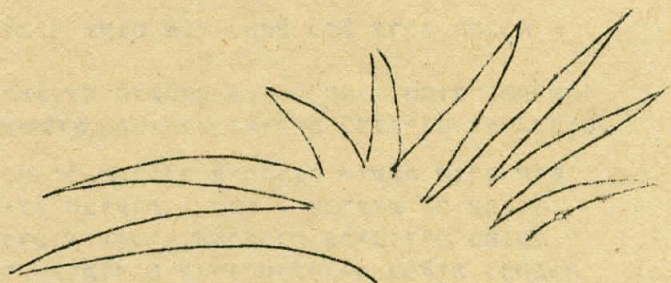
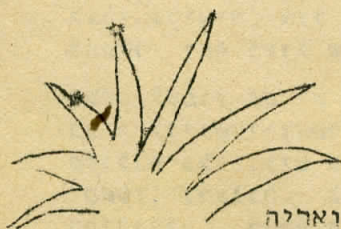
עיתור: עפרה

הגהה: אסתי

שכפלה: טוטסי

חברו: ג'וליה ואריה

ניצן

רצאים מספור משטם ועדת החבר המבוגר

לפני כמה חדשים הזדמן לי להשתתף בספור מאוד מעניין מטעם ועדת החבר המבוגר. יצאנו רות גולן (חברת הועדה), שאול סמברג (מטעם המפעל), ורג'י (במסגרת חוג למלאכת-יד לקשישים), יחד עם חוג אזורי המטפל בנושא החבר המבוגר - למפעל "חמד" באפיקים, שהוא מעין שלוחה של המפעל "קלת".

אני מוכרחה לציין שאני התרשמתי לטובה מהרגע שנכנסתי למקום - איזו אורח שקטה ורגועה, קשה להאמין שזה מפעל - זה יותר כמו בית מלאכה. המקום מרווח, נקי, ממוזג ומואר. התכנסנו בחדרון אוכל על מנת לקבל הסבר וכובדנו בארוחת בוקר.

בקיבוץ אפיקים יש כ-200 חברים מעל גיל 60. המגמה היא להעמיד לרשות החבר המבוגר תנאים נוחים ככל האפשר על מנת שיוכל להמשיך בתפקידו לאורך זמן. המפעל מיועד לחברים שאינם נרגלים להמשיך בעבודתם הרגילה. מייצרים שם בעיקר - אהילים, פחי פסולת נייר, קופסאות ותונות אשר עשויות מפסולת העץ של מפעל קלת. לכל חבר יש יד חפשיה בביצוע העבודה מבחינת מבחר החומרים, דגם המוצר וכו', כל חבר עובד בשעות הנוחות לו. לכל אחד יש מקום קבוע במפעל ואיש אינו מחליף אותו במקומו! בקיצור, הלוואי עלינו!

לאחר מכן נסענו לקיבוץ כנרת לבקר ב"בית-הדר". מיד עם כניסתנו לקיבוץ חשנו אורח שונה מזו שבאפיקים.

"בית-הדר" למעשה נבנה כחדר חולים, אך לאחר סיום בניתו מצאו שיש צורך להחזיק כמה חברים מבוגרים במעון, חלקם רק בשעות היום וחלק לכל הזמן. צוות העובדים בבית הדר כולל 2 שכירים, 2 מטפלים מהקיבוץ, (אחת מקצועית והשניה לא), ובחירה שמבצעת עבודת ^{מלאכה} צנועות עם כמה "קשישים" במשך שעות הבוקר.

בכנרת התעוררו לבעיית החבר המבוגר מאוד מאוחר ולא היו מוכנים כלל למה שמתרחש שם היום. (סך כל האוכלוסיה קטן הרבה יותר מבאפיקים). הרבה מחברים אלו נשארו לבד בקיבוץ, לאחר שילדיהם עזבו למקום אחר, דבר המעורר בעיות רבות. רובן יותר מדי מדכאות ואין בי הרצון להוסיף מהן לשורות אלו.

אז איפה אנחנו בכל זה? אנחנו, חברי הועדה לחבר המבוגר מרגישים שכן התעוררנו בזמן ומנסים כל הזמן לחשוב על דברים שעלינו לדאוג להם כבר כעת.

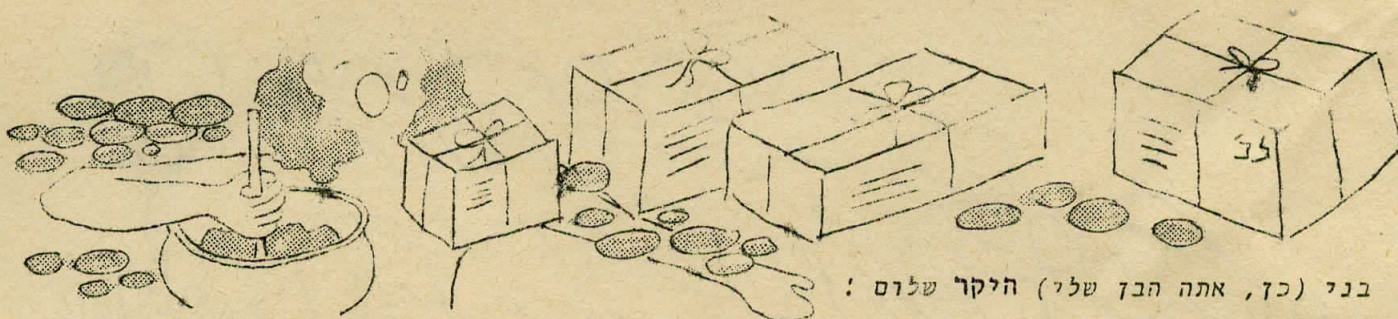
הנושאים העיקריים שאנו דנים בהם: תעסוקה, בריאות, ושעות הפנאי. כמוכן יש לנו "אצבע" בכל "הפשטידות" (ועדות) האחרות במשק. לגבי התעסוקה, אנחנו מרגישים לאחרונה בצורך לפתוח מקום תעסוקה חדש ויש לנו רעיונות שעליהם נדון בהזדמנות אחרת.

בשעות הפנאי מטפלת במידה מסוימת רג'י, המקיימת חוג למלאכה יום בשבוע.

החלום שלנו הוא לבנות מרכז תחביבים, ספורט, תרבות - מקום אשר יטפל בכל צרכי החברה - למישהו יש כסף???

לגבי בריאות, אנו רגים המדור לחברים מבוגרים של התנועה חושבים שזה מאוד חשוב שמישהו ואפשר ואף רצוי שיהיה יותר מאחד ישתתף בקורס למטפלים בקשישים וחולים כרוניים ומוגבלים.

נשמח לשמוע אם יש מישהו מעוניין בקורס זה. לפי חוזר שקבלנו לאחרונה ייפתח קורס חדש בבית לוינסטיין אשר יתחיל בסביבות נובמבר 1982 ל-12 שבועות. מהם 8 שבועות של עבודה משולבת בלימודים בביה"ח לוינסטיין ברעננה. 2 שבועות עבודה משולבת בלימודים במוסד "משען" ברעננה. 1-2 שבועות ריכוז עיוני וספורט, לימודים בגרנטולוגיה כללית ובחברה הקיבוצית. לחלק האחרון מוזמנות להצטרף גם אחיות. .../...

בני (כך, אתה הבן שלי) היקר שלום :

ידעתי, ידעתי! אני ידעתי... ואתה אמרת שהכל בסדר, שום דבר חוץ מהבלגן האדיר שאתה רואה שם. אני ידעתי שאתה עובר דברים איומים, ידעתי שהפחד שלך הוא כזה, שאני מעולם לא ידעתי אותו, שהריח, המראה, הרעש שבסביבתך הם כאלו שתוכל להשתחרר מהם ואני בכלל לא יודעת אותם.

ידעתי כל זאת ובכל זאת לו החברה לא היו כותבים את הדברים שעברו עליהם, מאיפה הייתי מוצאת את הכוח לכתוב את מה שאני כותבת עכשיו. הצטרפתי לקרוא את הכתבות של "כל סוטה", של החברים שלך כדי לדעת שבאמת נכון, שאתה חווית חלום בלהות שהוא לא חלום.

אם פעם הייתי זאת שיכולה להביא לך שקט ורגיעה כשליטפתי אותך ואמרתי לך: "ועכשיו הכל בסדר" - הפעם אני לא יכולה לתת לך ולא כלום!

הידיים שלי ריקות, לא נחמה ולא עזרה, רק כמה עוגיות מטופשות שאולי יתנו לך אחיזה קטנה באמצע הסערה, וגם זה לא, בטח שלא, מפני שבתוך הגהנום הזה, למתוך יש טעם מוזר, בכלל לא בעים.

סוף, סוף, אמרתי לעצמי, לראות אותו עוד פעם, תראי אותו מאונך, מאוזן או מכופף, כל כך יציתי לראות אותך, להבטיח לעצמי שאני זוכרת אותך נכון. פחדתי יותר מכל, מפני שמי אני אהיה אם אתה לא תהיה? כל הכוח שבתוכי לא מספיק כדי להתמודד עם המחשבה הזאת.

הזרת הבינה וראיתי אותך ואמרתי לעצמי - "זה כל מה שרצית, תהיי מאושרת."

הצעקה שבלבי, אולי שמעת אותה? לא יכולתי להתקשר אתך. כל דבר שאמרתי לך, מיד ידעתי שזה הדבר הלא נכון.

אני לא מצליחה לשאול את השאלות הנכונות - ואני מבינה בדיוק מה קורה לך, אני מכירה כל כך טוב את ההרגשה הזאת של אי יכולת ליצור קשר עם הסובבים, בתוך רץ סרט פנמי חזק כל כך ששום קול מבחוץ לא יצליח לחדור, העיניים שלך מביטות לאי שם ואני אומרת את השם שלך, ואתה לא שומע אותי, אני לא יכולה לעזור לך, לנחם אותך.

אני עושה עוד עוגיות - טוב שיש דבר כזה - חבילות - אני עסוקה ולא צריכה לחשוב שאני אוהבת אותך ואין לי מה לתת לך.

ואתה לא יודע מה לעשות איתי, יש לך כל כך הרבה על הצלחת, וגם ההרגשות של ההורים!

כל כך קשה להסביר, אני יודעת, כשהחוויה כל כך קשה, ואני עוד פעם שואלת את השאלה הלא נכונה, ואומרת את המילה הלא מתאימה. אנחנו רחוקים, בזמן שצריכים הכי הרבה:

מה אני אעשה עם הליטופים שלי, הנשיקות שלי, עם החיבוקים שאני כל כך רוצה לתת לך. וכל כך דורשים ממך, עד כדי כך שמוחב לא לקחת.

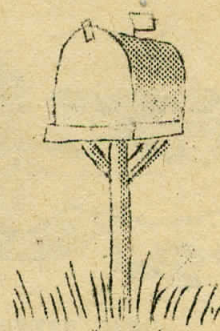
אתה עובר לידי עם החבר שלך, ובן כתה שלך וכמה מבוגרים יותר, אני נותנת לךס לעבור, ואתם עוברים ובקושי אומרים שלום ונשארת בינינו תהום של מילים שלא נאמרות ועוד פעם נחזור ליומיום וננסה לשכוח שלא אמרנו, שלא שאלנו.

ש ר י ט ה.

נדליק נר לזכרו של:

מר יוסף וולפין - ח' באב

מהיבת המכתבים.

שלום אירית,

רק כמה מילים כדי שהקבוצה היוצאת מחרתיים לכפר הנשיא תוכל להביא אתה אליך ואל עוד כמה חברים טובים במשק.

ראשית כל אני מבקשת להודות לך על הדאגה לנו, על המלים החמות בהן את כותבת על אלישע, ומספרת לאריה בטלפון.

אנחנו מרבים לחשוב על מה שמתרחש בבית, למרות שככל שעובר הזמן וככל שאני שומעת יותר מחברים במשק וגם מחוץ למשק, אני רואה כמה בעצם אנחנו מחוץ לעניינים ולא חשים ממש מה שמתרחש.

החזית שלנו היא חזית אחרת, חזית השנאה המשתוללת סביבנו. כל יום אני מקבלת לפחות שיחת טלפון אחת לשגרירות מלאה קללות נגד הישראלים והיהודים. בשגרירות כמוכן, מנסים לעמוד בחזית שלנו אבל זה לא פשוט, בעיקר כשהשגריר שוכב בבית חולים. אמנם מצבו כבר יותר טוב, וההכרה חזרה אליו באופן חלקי, והוא הולך ומחלים, אבל התהליך יהיה עוד ממושך מאוד, ושנית הוא חסר לנו מאוד דוקא עכשיו במלחמה הזאת המתרחשת בלבנון ובכל העולם נגדנו.

שרית מתכוונת להגיע לכפר הנשיא בעוד שבוע וחצי. היא תחסר לנו כאן מאוד, בעיקר מפני שבשבעים אהרי נסיעתה אנחנו עוברים דירה, אבל פשוט אי אפשר להגיד לה לדחות או לזוז על הנסיעה שהיא חלמה עליה מלפני שיצאנו, ושהיא חסכה את כל דמי הכיס שלה ואת כל הכסף שהיא הרוויחה כשמרטפית, כדי לטוס לארץ. אני בטוחה שיהיה לה טוב מאוד במשק, ואני רק מקווה שלא יהיה לה קשה מדי לחזור הנה. מה שבדאי יקל עליה זאת המחשבה שבפסח אנחנו, אני והילדים, חוזרים לארץ, וכך ישארו לה רק עוד 7-8 חדשים להיות כאן, והזמן עובר נורא מהר.

יוחאי הונקדם יפה בלימודי האנגלית, אם כי הוא טוב יותר בכתיבה וקריאה מאשר בדיבור כי הוא מדבר בעיקר עברית עם החברים שלו. גם התאומות לא למדו יותר מדי אנגלית, אבל הן מאושרות בגן שלהן, וזה חשוב מאוד. הן גדלו מאוד ויש לנו הרבה חוויות אתן.

כל טוב ולהתראות, ת מ ר.

רוני גוטר - עבר לבית לוינסטיין ברעננה לצורך שיקומו. אנו מקווים שהוא יבוא כל סוף שבוע (שישי/שבת) הביתה החל משבוע זה.
מי שנמצא בסביבת בית לוינסטיין במשך השבוע מוזמן לביקור קצר אצל רוני בשעות 19.00 - 15.00.

שימר לב - הכוונות של חברים וידידים מאוד טובות ונבונות, אבל צריך להבין את מצבם של רוני ובני משפחתו ולהמנע מלהכביד עליהם יתר על המידה.

לכן, אנו מבקשים לא להפריז בביקורים, (גם לא באורך הביקור), הן בבית לוינסטיין, ובעיקר בבית, לפחות בהתחלה.

באמת תודה!

אירית והמשפחה.

לפניות במחשבה

כשקם בבוקר, לאחר לילה ארוך וחם ומתיש, חש תחושה נוקבת של עייפות וחוסר שביעות רצון כשהתבונן בעצמו בראי מעל לפיזור. עיניו היו לאות, ומתחתן נמתח שקיות גדולות וכחות שהשתפלו מטה לכיוון הפה היבש.

נד בראשו במרידות ואמר בקול רם - כאילו היה רוצה להיות בטוח שכך הוא חושב - זה לא מה שהיה פעם, שום דבר לא כמו שהיה פעם. הילדים גדלו ועזבו את הבית, חלקם נישאו והקימו בית, חלקם נודדים בארצות ניכר. האשה לא מרוצה, בחורף קר לה, בקיץ חם לה.

במשך קרוב לעשרים וחמש שנים עבדה בשדות, בעשר אצבעותיה שהלכו ונתקשו אל מול הסלעים הנוקשים והאדמה הסרבנית. במשך כל השנים הללו ניצבה מולו מוצקה כסלע בזלת גלילי ולא כופפה קומתה. על כל פנים, לא זכורה לו אף פעם אחת בה נשברה ובקשה לוותר, לצאת מן המקום הקשה והמרתק הזה.

אולם עתה, כאשר לכל עבר משתדעים דשאים ירוקים, ובתים לבנים עטורים בגינות מטופחות, כמו תכשיטים זעירים, עתה היא יושבת בערבים בכורסה החדשה והרכה, מול הווילונות המאפילים על האור החודר מן החוץ, ומדברת מיני דיבורים של כשלונות.

הילדים, היא אומרת - גדלים ללא יד מכוננת, מסתובבים פרא על המדרכות, מעשנים סמים ולאיש לא אכפת. החברה שמסביבה, זו החברה שכה אהבה את הופעותיה בהצגות השנתיות, ואת ערבי התרבות שהיתה מארגנת, החברה הזאת הלכה והצטמצמה עד כדי חוג קטן של חברים שנפגש בשבתות על הדשא שמאחורי הבית. שותים מיץ ואוכלים מקלות מלוחים. מתבוננים אלה באלה כמונים את השנים שנוספו להם, כמו טבעות שנתיות בעצי הזית הגליליים החסונים. והם מעלים גלים של תרועות וגלי צחוק. ורק למעלה באיזשהו מקום מעל לראשיהם, מעיבה עננה קלה, כמעט בלתי מורגשת של חוסר שביעות רצון ושמן של מרידות.

מי ידע מקורם של אותם רגשות. אולי השנים, אולי ההרגשה שאתה מיותר, שאתה יוצא מן המעגל. בהתהלה לאט, בתנועה בלתי מורגשת, אחר כך במהירות מואצת ולפתע אתה בחוץ, לא שייך.

החיים עוברים לידך כמו המכוניות בכביש, אדישות לקיומן הדל, אולי צופרות משהו וממשיכות הלאה בזהמה מתרחקת. לעתים אתה רוצה שיעצור לידך וישאלו - נו מה נשמע, איך הולך, מה העניינים. וכיוצא באלה שאלות. ובאמת לפעמים הם עוצרים ממרוצתם ושואלים. אבל אז נדמה לו שהם עושים זאת לצאת ידי חובה לא נעימה, כאילו במין קוצר רוח שכזה. וכבר הם ממשיכים הלאה לעיסוקים שמעבר לפינה, והוא נשאר תקוע עם התשובה כמו עצם בגרון. ובאיזשהו מקום בראש או בחזה מעיקה כמו אבן התחושה שהיו צריכים להכיר יותר תוה, להסביר יותר פנים, לאחר כל אותן שנים מתעשרות ומבוזבזות כביכול, כדי ליצור מן האין את המובן מאליו.

וכמו פעימות הלב העייף, עולה ושבה ועולה השאלה האם אני ראוי לכל היחס האדיש הזה. ומיד אחריה צפה ועולה התחושה של מה הייתי יכול להיות היום אילו הייתי בונה את חיי במקום אחר.

בעיר, למשל הולך ללמוד באוניברסיטה, ובדנה קריירה אקדמאית. או אולי, מקים עסק עצמאי קטן שילך ויתרחב...

וכל זה בבוקר, מול הראי עם השקיות שמתחת לעיניים והטעם הרע שבפה. אחר כך ישטוף את פניו וילך לחזר האוכל בצעד איטי, מחושב, ילגום כוס תה בחלב במתינות עשויה. וידר בכביש אל המפעל לעוד יום עבודה. מסביב יאיר היום את הקיבוץ המתעורר. והוא ישיט עיניו סביב ויניד בראשו. ויניד בראשו.

ביתנו לבין עצמנו

יונים וניצים - צפורים כבקשתך

החברים שבאו להרצאתו של פרופטור אריאל סימון, היו למעלה ממאה איש שם בשעת השיא - שמעו הגדרות קיצוניות למדי של שתי צפורים שמשום מה הפכו בכל העולם כולו לסמלי שני מחנות: שוחרי שלום ומהרחרי מלחמה - היונה והנץ.

תגובות חלק מן הנוכחים להרצאת הפתיחה היו מענינות ואף נרגזות. היו כאלה שהרגישו את עצמם מרומים מפני שהמרצה מעט לדבר על לבנון, וגם אחרים שלא נחה דעתם מן הנוצות והפלומה שהמרצה הלביש על עמדות שקרובות ללבם. אמרו לי לפחות שני חברים למחרת השיחה שלא מילאתי את חובתי כיושב ראש בזה שנתתי לאנשים לדבר בלי הגבלה.

היתה דעה שלא כדאי לדבר על בעיות פוליטיות כי בלאו הכי כל אחד יודע מה שהשני חושב ואי אפשר לשכנע את זולתך לנטוש אמונות שהוא מחזיק בהן זה שנים רבות.

אחרי השיחה רשמתי מספר נקודות לסיכום:-

- המרצה היה אישיות מענינת - איש דתי שכל השקפת עולמו מושתתת בחיפוש אחרי ההדברות, אפילו, נדמה לי, עם אלה שהיוס עוד נמנים עם שונאי ישראל. היתי רוצה לשמוע אותו מרצה על נושא תנכי - המקצוע בו הוא מתמחה.

- חשוב מאוד שכל חלקי האוכלוסיה של ישוב זה ישמעו זה את זה גם על בעיות פוליטיות ואקטואליות. רק נדמה לנו שאנחנו יודעים כבר מה שיאמר הפלפולני ומה הושב אלמוני. חבל שאלה שמדברים לא יודעים לנסח את מחשבותיהם בצורה קצרה וקולעת. אפשר להתנחם במחשבה שזה למעשה המשך המסורת של דוד בן גוריון ויצחק טבנקין שאם דיברו פחות משלוש שעות נחשב הנאום לקצר ביותר וסימן שהנאום חולה.

- יש נטייה להדביק תווים ולהסיק מסקנות מידיות מן התווים: כל מה שהמשלה הזאת עושה חייב להיות גרוע כי הרי הם רויזיוניסטים, חניכי ז'בוטינסקי. תשעים אחוז מן הזמן המסקנה היא נכונה, אבל נדרשת זהירות מיוחדת לגבי כעשרת האחוזים האחרים. חוץ מזה השיטה גורמת לאטימט אזניים ומוח.

- קשה להבין את מניעי אותם החברים שבאים לחצי שעה ואז פוקעת טבלנותם והולכים. עוד גרוע בעיני החברים שידועים שסמוך לשעה 11.00 תיגמר השיחה ועשר דקות אחר ע שעה לפני הסוף הולכים. יש צימוס מנימלי שחייבים לנהוג לפיו כלפי כל מרצה, וביחוד כלפי מרצה אורח.

- אם המספר הגדול של באי השיחה מוכיח משהו, הוא מוכיח שיש קהל גדול שצמא לשמוע הרצאות מפי מרצים בעלי רמה ומעוררי מחשבה. טוב עשתה רונה, רכזת התרבות, שהזמינה את פרופ' סימון.

ועתה ליחס לבעיית ההזדהות עם בעל כנף זה או אחר, ברצוני להציע שתי הצעות שאולי יקלו על אלה שלא חושבים שהכינוי "יונה" או "נץ" מבטא את עמדתם. בתורת האבולוציה הפוליטית והפרטית שלי נולדו עוד שתי צפורים: "היונץ" ו"הנונה". היונץ הוא צפור קצת דומה ליונה אבל בעלת רגליים ומקור של נץ. כשהאוכל הצמחוני לא בנמצא הופך היונץ לטורף ומסוגל להנות מדיאטה של בשר טרף, אם כי כל הזמן צווחת היא "גועל-נפש, כמה אני מתגעגעת לגרעינים!". הנונה היא בעצם עוף דורס לכל הדעות, אבל אוהבת להתעטף באצטלה של תוכי יונקת דבש ואף ידונה. יש בודאי צפורים אחרות שבעזרתן יוכלו בעלי הדעות השונות להזדהות. הצעות או מחקרים יתקבלו ברצון.

.../...

כל הכבוד לכתוב "עפרית"

כששמעתי שבני הכתה הידועה ביותר בציבור לא הגיעו להרצאה מפני שהיו עסוקים בחזרה לקראת המסיבה, התעוררו חששות: אלה בסוף יגישו לנו מסיבה כמו כל המסיבות שנערכות במשקים כשהחברה מסיימים י"ב כיתות - שקופיות חמודות המראות התקדמות מתמדת מחשפנות תינוקות לנעורים מגודלי בלורית ומטופחות חזה; קטעי יומנים ומאמרים המביעים הגיגי לב על דרך העתיד, ופה ושם דברים קלים ומצחיקים שלועגים על למודים, מטפלות ומדריכים והורים. אבל בא הערב וחששותי נתבדו. החברה מ"עפרית" שלא באו על ספוקם במתיחות האחד באפריל, החליטו למתוח את הקיבוץ ולהגיש לנו "לא מסיבה". איזו הצלחה ואיזו גאוניות!

הקימו במה והציגו לא כלום; לא בלבלו את המוחות העייפים עם ספורים או שירים או ריקודים, אלא, דקלמו לנו דבר שכבר ידענו "גמרנו י"ב". הכל מן הראש היה בלי שום דבר כתוב - ההנחיה, העליה וירידה מן הבמה.

כמה מחשבה ושיחה עמוקות היו עד שהגה מישהו את הרעיון "חברה", אפשר להעלות לא-כלום על הבמה ועוד ימחאו לנו כפיים. רק חבל שהגלידה שחולקה בסוף לא התאימה לאוירה החגיגית ששררה: חברת "שטראוס" לא הצליחה למכור עדיין "לא גלידה". יש רק להצטער על כך שהכתות הבאות לא תוכלנה לחקות את הצלחת "עפרית" - הגעוניות איננה קניין כל כיתה, "פנרת" והבאות אחריה יצטרכו לחזור למתכונת ידועה, חבל.

(כדי לדייק ולא לחטוא לגבי כל כיתות "עפרית", אני יודע שהיו כאלה שלא רצו לעלות על הבמה בתכנית-לא-תכנית כזאת. או שהם לא יודעים מתיחה מהי, או שיש להם מנה בריאה של בושה וכבוד עצמי).

צירור לא מן המותן

הגעתי למטקנה שכל דבר שאורי אבנרי נוגע בו או מדבר עליו, נגדו או בעדו, הוא חשוד בעיני ואיני רוצה שום הלק בו. לא אסלח לו על רדיפת ד"ר קסטנר עד הקבר וקשה לי לקבל שהיה זה מתוך מניעין של עתונאי טוב. ראיתי אותו מרואיין בטלוויזיה הבריטית בערך בשנת 1968, כשהופיע באנגליה ספרו "ציון בלי ציונות" הרגשתי בנפשי שמר אבנרי משרת בדבריו את אש"ף יותר טוב מכל דובר אש"ף.

לא אסלח לו, ובמידה מסוימת לא לשותפיו למעשה, לובה אליאב ומאיר פעיל, על קריאות הביניים הבלתי פוסקות שבעזרת מיקרופונים שהיו בכנסת הפכו את כל הדמוקרטיה לצעקות מבישות.

לא הרגשתי נחת כשראיתי אותו יושב עם יאסר עראפת בביירות ולא משנה לי אם בהזדמנות זו או אחרת עמד לשמש סוכן נסיעות לאריק שרון או כל אישיות פוליטית אחרת.

אינני יודע מהם מניעיו האמיתיים של אבנרי, אף כי במלחמת העצמאות נלחם בין יתר חיילי ההגנה. נודף ריח רע ממעשיו ודבריו, ואם מישהו יודע על אפשרות שיופיע בהפגנה מסוימת שיודיע לי, כי אם הוא שם אני מדייר רגליים ממנה.

"פצפון" הכלב הותיק ביותר במשק, עמוד התווך של משפחת פרלסון, הסתלק מן העולם הזה בשיבה מופלגת (לגבי כלבים), של 15 שנה.

המדרכות לא תהינה אותן מדרכות (קצת יותר נקיות); קהילת הכלבים במשקנו תהיה עניה יותר בלי "פצפון".

קשה להבין למה ועדת הבנים לא חשבה להעניק לו מעמד שווה לזה של "בן משק" או "חייל מאומץ".

אם הופיע גליון "דברי הכפר" לפני שבוע, זה היה אך ורק הודות למאמציה, מרצה ותושייתה של ציונה, שלא רק מדפיסה, אלא גם דואגת. כל הכבוד.

אריק.

תזכורת

הערב 23/7 בשעה 21:30 יופיע אצלנו הצמד: "שירי הכפר" שם התכנית "מעט מעבר לקשת".

השירים - מבחר שירי בלוז משנות ה-20 וה-30, שירים אהובים ידועים וידועים פחות, בסגנון ה"פולק", "האורגים", "פיטר פול ומרי", בוב דילן, פול סיימון ואחרים. הקהל מוזמן להצטרף לשירים כ"נשיקות מתוקות מיין", "16 טון" ועוד.

קטעי הנגינה - מהווים חלק נכבד מן התכנית, אלה קטעים בסגנון הקאונטרי, הרגטיים והג'אז שעובדו לשתי גיטרות. סגנונות הנגינה המיוחדים והשילוב המגוון שנעשה בארבע גיטרות שונות יוצרים קטעים מלהיבים - חלקם וירטואוזיים מהירים, חלקם מלודיים נינוחים. בין הקטעים נעימות רבות ידועות כ"האדם השלישי", "מעבר לקשת בענן" ועוד.

המשתתפים - נואל קולט: יליד הודו 1953, בן למשפחת מוסיקאים קלאסיים. עלה ארצה בשנת 1972, איש האקדמיה למוסיקה בירושלים. מוסיקאי רב-גווני, נגן גיטרה מעולה ובעל קול קטיפתי חם.

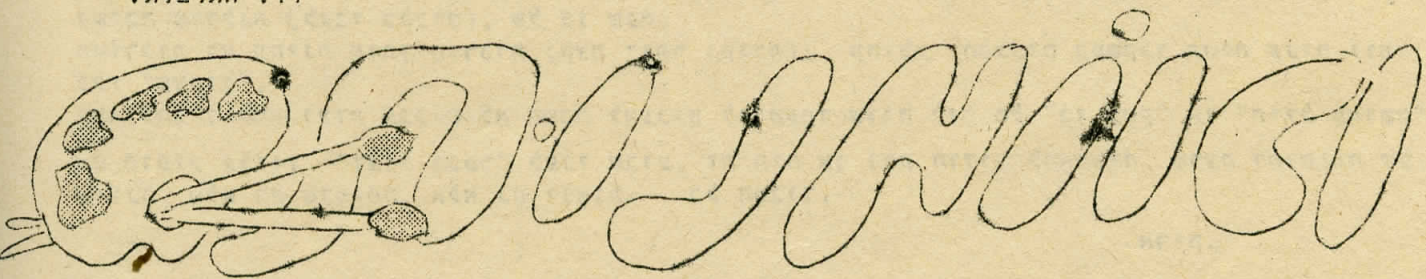
משה שוסטר: יליד 1951, עוסק בעיקר בסגנונות גיטרה בתחום ה"פולק", הרגטיים, והקאונטרי. נחשב לאחד המומחים בתחום זה.

מוזמנים - מחרת - הילדים.

תערוכה בירושלים
*****
- ברצוננו לארגן הסעה למוזיאון ישראל ביום שבת, 7.8.82, כדי לבקר בתערוכה של מ.ק. אשר, וכך בתערוכת "המישור" בה משתתפת גילה מדר. המעוניינים מתבקשים להרשם עוד השבוע ברשימה המיועדת במזכירות.

החברים שנוסעים יחייבו בסכום סמלי של 50. שקל.

וו. התרבות.

המשק "דאמיס מסיונר"...

מי שמעוניין/ת מתבקש לפנות בהקדם לרות ג', גרשי או מישור אחר בועזה.
עלינו להחזיר את טופס ההרשמה לקורס עד 31/7/82.

אנו מקווים שדו"ח זה מעביר אליכם קצת מהרגשותינו וכוונותינו. נשמח לשמוע דעות, בקשות
וכו' גם מכם.

טוטסי.

להזכירכם בועדה יושבים: גרשי, רות ג', נוקי, ג'נט פ', מוירה וטוטסי.

בהקדמה מיוחדת

אנחנו רוצים לפתוח מועדון למתנדבים. אם יש ברשותכם רהיטים ישנים, כריות, שטיחים וכו'
שאתם מעוניינים להיפתר מהם תפנו בבקשה לקרול ל' או לג'ק לרי.

תרומותיכם יתקבלו בברכה.

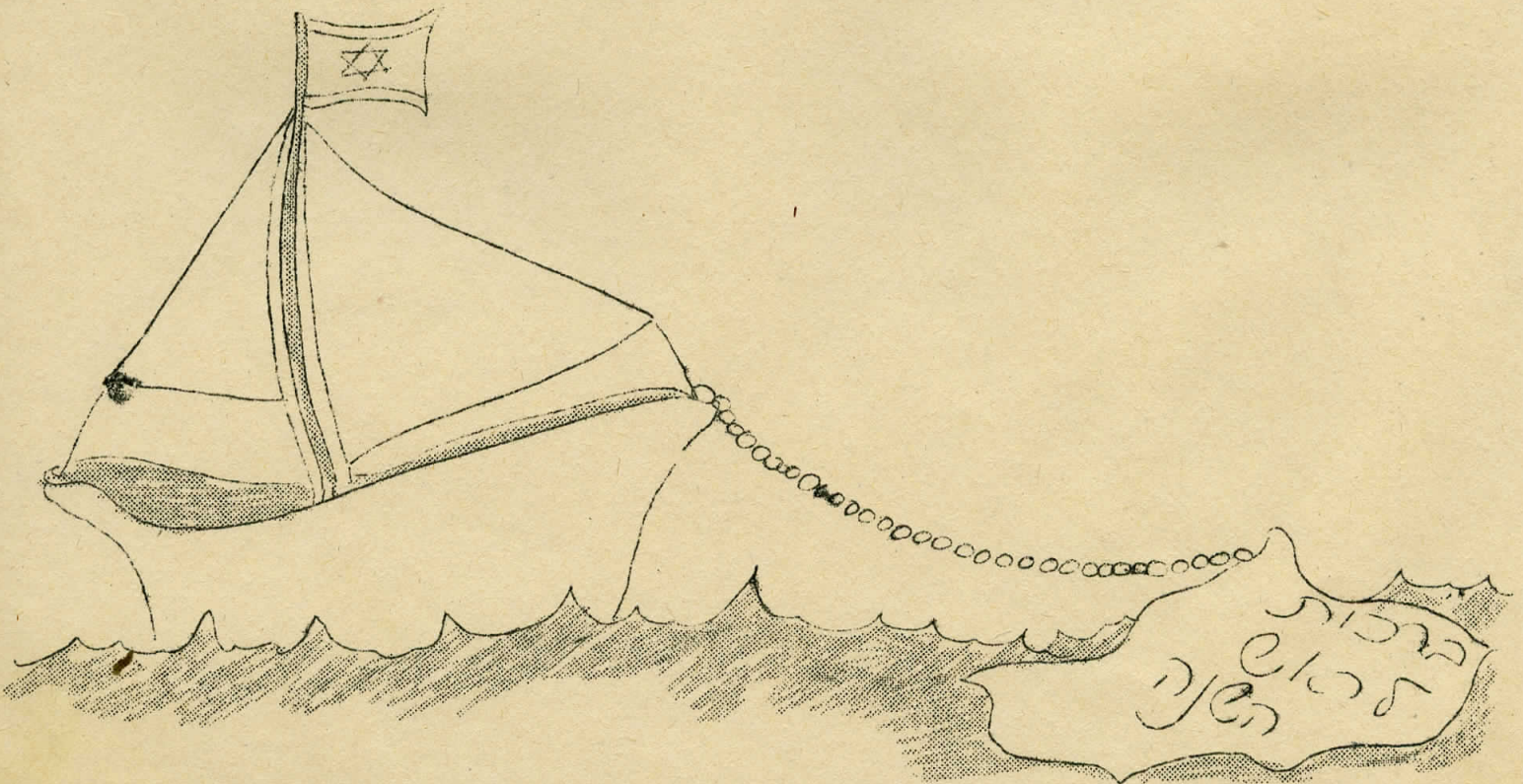
תודה, קרול.

הודעה:

ברכות לראש השנה

ראש השנה ב-18/9/82 וצריך להתחיל לחשוב על משלוח גלויות ברכה לחו"ל, מאחר ואנו שולחים
אותן בדרך היס. השבוע נתלה ----- על לוח המזכירות רשימות הזמנת גלויות.

טוטסי.

ד"ח ועדת משק - 27/5/82

ג'ו ריפקינד
גדי עמית
אירית בן-חיים

נוכחים: מיכאל כהן
יוסי כץ
ברוך כהן

(1) רכישת עגלה מערבולת לצאן. (בהשתתפות ג'רמי). בהתאם להחלטת הועדה נבדקה אפשרות של רכישת עגלה משומשת. בדיקה זו העלתה שעלות עגלה זו היא מעבר להקצבת הסכום ע"י הועדה ולפיכך הוחזר הנושא לוועדת משק.

בדיון שהתקיים ביום שני הוצרך בעגלה זו וסוכם שברוך והרי ימשיכו לטפל ברכישת עגלה מתאימה.

(2) רכישת מינקת (בהשתתפות ג'רמי). הוצג לפני הועדה תחשיב אשר מראה את החסכון (בעיקר ב"ע) הנובע כתוצאה מהפעלת מינקת. תחשיב זה נעשה לאור הנסיון שנרכש בהפעלת המינקת בעונת ההמלטות האחרונה ולפיכך נדונה האפשרות לרכישת מינקת נוספת. ההשקעה - כ-75,000 שקל.

(א) סוכם כעקרון לרכוש מינקת נוספת
(ב) לגבי עתוי הרכישה, מוצע לדחות את רכישה זו עד לאחר עונת ההמלטות הבאה ע"מ לאמת את הנתונים שברשותנו פעם נוספת.

(3) קורס לרכז שרותים - אושרה יציאתו של אדי נמנוב לקורס.

(מסיבות שהזמן גרמן, מתפרסם ד"ח זה באיחור)

ד"ח ועדת משק - 18/6/82

אירית בן-חיים
ברוך כהן
יוסי כץ

נוכחים: ג'ו ריפקינד
ג'נט גנסלב
יענקל מנדג'גורסקי

(1) דיווח על המצב - נמסרה אינפורמציה לוועדה על התארגנות המשק בזמן החגים וההשלכות לגבי מצב המשק בעתיד. בעיקר עסק הדיון על הצעדים שעל המשק לנקוט במידה וימשך המצב של גיוס מספר רב של חברים.

סוכם, בשלב זה להמשיך עד אשר תהיה בידנו אינפורמציה נוספת.

לתשומת לבכם.....מועדת קליטה

השבוע יש בינינו משפחה ישראלית מראש-פינה שבודקת אפשרות
של קליטה אצלנו.

מיקה (בת 29) גרונר (בן 34) ובתם נעה (בת כמעט $3\frac{1}{2}$) ישארו
אצלנו שבוע ובכל יום אחד מבני הזוג יעבוד במשק לפי הוראת
סדרן העבודה. נעה נמצאת עם אחד מהוריה כל יום במשך הבוקר
בגן שקד. הם גרים בדירה של מש' בן-זאב.

גרונר מוכר למספר חברים בתור מנהל בית הספר המקיף בחצור
ויש בינינו חברים שהדריכו חוגים שם.

אנו מבקשים מהציבור הרחב לשים לב ולהתייחס.

סליחה על האיחור בהודעתנו,

ועדת קליטה

PARENTS' PAGE

23/7/82

We managed to have our own private explosion the other day, no connection with Lebanon or ammunition dumps at Golani Junction - the men installing the gas in the new houses were welding a line, and didn't notice a gas escape. The bang was heard all over the meshek, but fortunately nobody was hurt!

From the Pearlson family we heard that Pitzpon, the ginger that filled the family gap between the two blondes, Rotem and Inbal, gave up the ghost this week, at the grand age of 15 (about 105 in human terms). The Pearlsens are carrying on bravely without him, so are the other million dogs in the meshek.

Jochanan reports (secondhand from his son Ido, now in Tel Aviv) that the topless is back in fashion on the beaches; we also hear that it is making its way slowly to the north.....

There is a new hairdresser working in the salon, Tracey from Australia - highly recommended for everyone.

Michal Levy has been awarded a national prize for her matriculation thesis on "The Magic Flute", written under the guidance of Max Mader. Congratulations to you both!

Hayarden are frantically looking for a compere for Raffi and Ilana's wedding, and are considering asking Raffi to do them a special one-time favour, and compere this wedding too!....

Best news of all - Ronni Gutter is home for the weekend, making good progress at the rehabilitation centre at Beth Levinstein.

Also home and recovering slowly in the cheder cholim is Marga Grunberg, back from Ichilov Hospital.

Tonight's programme - country music in the chadar ochel - two musicians from Jerusalem. Come and enjoy.

On Shabat August 7th there will be a special trip to Jerusalem (price 50 shekel) to visit the Escher exhibition at the Israel Museum. Also worth visiting is the "Come and Touch" Exhibition including work by Joy Mader. Write your name down quickly!

Thanks to the Feinbergs (Carol Bilgory's parents) for their contribution to the kibbutz library.

MAZAL TOV
=====

25/7	Leora Mendzigorski
	Eldad Collins
	Joyce Abb
26/7	Vita Mendzigorski
	Gil Collins
27/7	Annette Maayan
28/7	Yael Nemenoff
29/7	Zvika Kornblitt
	Suzanne Schwartz
	Orli Arnold
	Liat Goldberg
30/7	Amos Nitzan
31/7	Udi Wagner
	Merav Amar
29/7	Ruthi & Roni Barak
30/7	Hava & Emil Frank